

21. A sáfárság

Isten

sáfárai vagyunk: időt és alkalmat, képességet és javakat, a földi áldásait és forrásait ránk bízta. Felelősséggel tartozunk neki ezek helyes felhasználásáért. Isten tulajdonjogát a néki és embertársainknak való hűségessé szolgálattal, az evangélium hirdetéséért és egyháza fenntartásáért és néveléséért való tizedfizetéssel és adakozással ismerjük el. A sáfárságig kiváltásig, amit az Úr adott Isten, hogy szeretettel munkálkodjunk embertársainkért, és győzedelmeskedjünk az élnézés és a kapzsiság felett. A sáfárjárásról azoknak az áldásoknak, amelyeket hűségessé eredményeként mások nyernek. (1Móz 1:26-28; 2:15; 1Kor 9:14; Agg 1:3-11; Mal 3:8-12; 1Kor 9:9-14; Róm 15:26-27; Mt 23:23)

A keresztyén élet minden

máshoz képest a legfőbb jellemző, saját magunkról való lemondást és Krisztus elfogadását jelenti. Ha arra gondolunk, Jézus hogyan áldozta fel élmagát az Úrnak, azt kell kérdeznünk: "Éz mit tehetek én Teérted?"

Amikor azt gondoljuk, hogy

megtagadva élmagunkat, teljesen Istennek szenteltük az életünket, tértáronk valami, ami megmutatja, milyen felszárnes az odaszentelődésünk. Ha felismerjük, hogy az életünkben vannak még olyan dolgok, amikről le kell mondanunk Istenért, jobban elkétezzük magunkat neki. Mindig nagyon szelén-den hávja fel a figyelmünket egy-egy ább dologra, amelyben énünket meg kell tagadnunk. Ágy formájában a keresztyén élet, mint az Istennel való, széntelenül megajul odaadás egyik kévetkezéne, ami ájtal személyiségnünk, élettelusunk és minden cselekedetünk megszárdul.

Amikor teljesen ájtadjuk

magunkat és mindenünket Istennek - akié egyébként is minden (1Kor 3:21-4:2) -, Ő elfogadja, azután visszaadja tulajdonunkat, felelőssé téve őte. Sáfárjárás vagy gondnokás tesz bennünket minden felett, amit ézbirtokolunk". Ekkor kényelmes, élnéző életre való hajlamunkat szétzaza az a felismerés, hogy Urunk ruhátlan, bebártáznátt és idegen volt. Krisztus váttozhatatlan érvényű felhávása - ézEimenvén az Úrt, tegyetek tanátványokká minden népeket" - segát a gyálekezetnek felismerni és jobban ártákelni az evangélizálás, tanátás, prádikálás és keresztelés szolgálatát. Áorte igyekszünk hű sáfárok lenni.

Á

Mi a sáfárság?

ÉzNem tudjátok-é, hogy a ti

testetek... a Szentléleknek temploma... és nem a magatokéi vagytok? Mert áiron vátettetek meg; dicsőtsétek az Úrt az Isten a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi." (1Kor 6:19-20) Krisztus drága áiron vásárolt, váltott meg

bennünket. Mi Isten vagyunk. De ez csak egyszerűen visszacsérés volt. Ő alkotott bennünket; kezdettől fogva az Ő tulajdona vagyunk, mert "Kezdetben teremt Isten..." (1Mózes 1:1). A Szentírás világosan kijelenti, hogy "az az Ősír a Föld s annak teljessége; a Föld kerekége s annak lakosai" (Zsolt 24:1).

Isten a teremtéskor

megosztotta tulajdonait az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztény visszaszerezte azt, ami az Ővé, amit az ember a bűnbeeséskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbáztaná, hogy javainak szívesen szolgálnak.

A szívesen az, aki "megvan

báztaná meg az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztény visszaszerezte azt, ami az Ővé, amit az ember a bűnbeeséskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbáztaná, hogy javainak szívesen szolgálnak.

Többébb értelemben a

szívesen az, aki "megvan báztaná meg az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztény visszaszerezte azt, ami az Ővé, amit az ember a bűnbeeséskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbáztaná, hogy javainak szívesen szolgálnak.

Á

Hogyan ismerjük el Isten tulajdonjogait?

Az Őlet négy alapvető

területre osztható, és mindegyik Isten ajándéka. Isten adott nekünk testet, képességeket, időt és anyagi javakat. Ezeket a világgal gondot kell viselnünk a kérésünkkel, amely felett Isten örök tette bennünket.

A testtel való

szívesen az, aki "megvan

báztaná meg az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztény visszaszerezte azt, ami az Ővé, amit az ember a bűnbeeséskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbáztaná, hogy javainak szívesen szolgálnak.

A keresztények kívánata, hogy

legjobb tudásuk és lehetőségük szerint fejleszthetik fizikai és szellemi erejüket. Ha ezt teszik, megdicsőítik Istent, és nagyobb áldást jelentenek embertársaiknak (1János 2:1. fejezet).

A képességekkel való
sáfarkodás. Minden
embernek vannak adottságai. Az egyik tehetség a zenében, a másoknak
közégyessége van például a varrásához vagy az autószereléshez. Egyesek könnyen
barátkoznak és kerékek kapcsolatba másokkal, mások mások természeténél fogva
keresik a magányt.

Minden képesség
felhasználható tulajdonosának vagy eredeti Adományozójának dicsőségére. Az
ember tehát kőletes-theti képességet Isten dicsőségére vagy saját álnöz céljaira.

Polnunk kell azokat az
ajándékokat, amelyeket a Szentlélek sáfarkodás céljára ad nekünk (Mt 25). A hű
sáfarkók bőkezűek ajándékaikkal, hogy gazdijuknak nagyobb hasznot hozzanak.

Az idővel való
sáfarkodás. Hű
sáfarkókat megdicsőítjük Isten, ha bárcsen használjuk fel az időt. Valamit
tesztet, lélekből cselekedjétek, mint az Ášnak, és nem embereknek; tudván, hogy
ti az Ášrt veszitek az Árkáknak jutalmát; mert az Ášr Krisztusnak
szolgáltok." (Kol 3:23-24)

A Biblia arra int, hogy ne
ögy viselkedjünk, hanem mint bolondok, hanem mint bárcsek. Áron is megvegyétek az
alkalmatosságot, mert a napok gonoszok" (Ef 5:15-16). Józshoz hasonlóan,
nekünk is Átyánk dolgaiban kell foglalatostkodnunk (Lk 2:49). Mivel az idő Isten
ajándéka, minden pillanat drága. Azért kaptuk, hogy jellemünket az Árk Áleltre
alakítsuk. Az időnkkel való hűség sáfarkodás azt jelenti, hogy az időt Urunk
megismerésére, embertársaink megsegítésére és az evangélium hirdetésére
használjuk.

Amikor Isten a teremtéskor
nekünk adta az időt, a hetedik napi szombatot a vele való bensőséges kapcsolat
szent idejévé tette, hat napot pedig hasznos foglalatosságra adott az emberek
száimára.

Az anyagi javakkal
való sáfarkodás. Isten
összeleinket megbáza a föld művelésével, az állatvilág irányát-ájsával és az
%denkert gondozásával (1Máz 1:28; 2:15). Mindezt nemcsak azért kapták, hogy
gyányárkjának benne, hanem, hogy gazdálkodjanak vele.

Isten egyetlen korlátot

Ájllt-tott fel. A jÁ³ Ács gonosz tudÁjsÁinak fÁjjÁjrÁ³l tilos volt enniÁ¼k. Ez a fa ÁjllandÁ³ emlÁcoktetetÁ¼l szolgÁjlt arra, hogy Isten a FÁ¶ld tulajdonosa Ács feltÁcstlen Ura. E korlÁjtozÁjs tiszteletben tartÁjsÁival fejezte ki az elsõ emberpÁjr Isten irÁjnti hitÁct Ács hûsÁcgÁct.

A bûnbeesÁcs utÁjn Isten mÁjr nem hasznÁjlhatta prÁ³bakÁont a tudÁjs fÁjjÁjt. Az embert azonban tovÁjbbra is emlÁcoktetni kellett arra, hogy Isten minden jÁ³ Ács tÁ¶kÁcletes ajÁjndÁcok forrÁjsa (Jak 1:17), Ács hogy Ő ad erõt a gazdagsÁg megszerzÁcsÁcra (5MÁ³z 8:18). EmlÁcoktetetÁ¼l arra, hogy Ő minden ÁjldÁjs forrÁjsa, Isten lÁctrehozta a tized Ács az adakozÁjs rendszerÁct.

KÁcsõbb e rendszer Ájltal gondoskodtak a zsidÁk a templomuk papsÁjgÁjnak fenntartÁjsÁjhoz szÁ¼ksÁcges anyagiakrÁ³l. A hetedik napot Á¼nneplõ adventistÁjk kÁ¶vetik a lÁcvitai mintÁjt - mint egÁcszsÁcges bibliai mÁ³dszert - az evangÁcolum vilÁjgszÁcles kiterjesztÁcsÁcnek anyagi fedezetÁcra. Isten Áogy rendelkezett, hogy az evangÁcolum hirdetÁcse fÁ¼ggõ helyzetben legyen nÁcpÁcnek erõfeszÁ-tÁcseitõl Ács adomÁjnyaitÁ³l. Azt kÁ-vÁjnja tõlÁ¼k, hogy a tized Ács az adomÁjnyok beadÁjsÁival Á¶nzetlen munkatÁjrsaivÁj legyenek.

1. A tized. Amint idõnk egyhetede (a szombat) IstenÁc; minden anyagi szerzemÁcnyÁ¼nk egytizede is az Á¶vÁc. A SzentÁ-rÁjs kijelenti, hogy a tized â€žszentsÁcg az Ásrnak", azt jelkÁcpezve, hogy mindennek Isten a tulajdonosa (3MÁ³z 27:30, 32). EzÁct a tizedet vissza kell adni neki, mint az Ő tulajdonÁjt.

A tizedrendszer a maga egyszerûsÁcgÁcban csodÁjlatosan szÁcp. MÁctÁjnyossÁjga megmutatkozik abban, hogy a gazdagokkal Ács szegÁcnyekkel szemben jÁ¶vedelmÁ¼k arÁjnyÁjban tÁjmaszt igÁcnyt. Olyan mÁctÁcokban kell visszaadnunk a tizedet, amilyen mÁctÁcokban Isten hasznÁjlatra adta nekÁ¼nk a tulajdonÁjt.

Amikor Isten igÁcnyli a tizedet (Mal 3:10), nem beszÁcl sem hÁjilÁjrÁ³l, sem nagylelkûsÁcgrõl. JÁ³llehet hÁjilÁjnak kell kÁ-sÁcnie Istennel kapcsolatos minden megnyilvÁjnulÁjsunkat, de tizedet azÁct fizetÁ¼nk, mert Isten megparancsolta. A tized az ÁsrÁc, Ács azt kÁ-vÁjnja, hogy azt adjuk vissza neki.

a) PÁclÁjk a tizedfizetÁcsre. A tizedfizetÁcs elfogadott gyakorlat az egÁcsz SzentÁ-rÁjsban. ÁbrahÁjm tizedet adott â€žmindenbõl" MelkisÁcdeknek, a magassÁjgos Isten papjÁjnak (1MÁ³z 14:20). Ezzel elismerte MelkisÁcdek mennyei papsÁjgÁjt, Ács kifejezte, hogy jÁ³l ismeri ezt a szent intÁcizmÁcnyt. A tizedre tÁ¶rtÁcnonõ utalÁjsok jelzik, hogy a tizedfizetÁcs mÁjr rÁcgen meghonosodott szokÁjs volt.

Nyilvánvalóan Jákó is megértette a tizedre vonatkozó kárvetelményt. Mint szimónus fia, megfogadta az Ásáknak: "ÉzValamit adándasz nákem, annak tizedét náked adom" (1Máz 28:22). Az egyiptomi kivonulás után, amikor Izraelből nemzet lett, Isten megismételte a tized törvényét, mint isteni intőzést, amelyen Izrael jártól (3Máz 27:30-32; 4Máz 18:24, 26, 28; 5Máz 12:6, 11, 17).

Az Őjtestamentum nem Őrvényteleníti, hanem inkább megerősíti ezt az intőzést. Jézus helyeselte a tizedfizetést, és elítélte azokat, akik megrontották szellemét (Mt 23:23). Míg a Krisztus Őldozati halálát jelképező Ős az Őldozati rendtartást szabályozó szertartási törvények Krisztus halálakor végig Őrték, a tized törvénye nem szűnt meg.

Mivel Őbrahám minden há-vő atyja, a keresztyének számára ő a kárvetendő példa a tizedfizetésben. Miként Őbrahám tizedet fizetett Melkisedeknek, a magasságos Isten papjának, az Őjtestamentumi há-vők tizedet adnak Krisztusnak, a Melkisedek rendje szerinti Főpápnak (Zsid 5:9-10; 7:1-22).[5]

b) A tized felhasználása. A tized szent, és csak szent célokra szabad felhasználni. Az Ős ezt parancsolta: "ÉzA földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Ős; szentség az az Ős... és minden tizede a baromnak és juhoknak... az Ős legyen szentelve" (3Máz 27:30-32). "ÉzHozzátok be a tizedet mind az Őn tárházamba - mondta -, hogy legyen ennévaló az Őn házában" (Mal 3:10).

Izraelben a tizedet kizárólag a Őviták számára használták fel, akik - mivel nem kaptak a törzsi földből részt - egész idejüket Izrael istentiszteleteinek Őpolására, a szentély szolgálatára, az Ős törvényének tanítására fordították (4Máz 18:21, 24).

A keresztre feszítés után, amikor a Ővitai pápás Istenről rendelt szerepe végig Őrt, a tizedet továbbra is Isten egyháza szolgálatára kellett felhasználni. Pál szemlétető példával támasztotta alá ezt az elvet, párhuzamot vont a Ővitai szolgálat és az Őjonnan alapított evangéliumi szolgálat között. Kijelentette: "ÉzHa mi náktek lelkieket vetettünk, nagy dolog-é, ha mi a testi javaitokat akarjuk? Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, miért nem inkább mi?... Nem tudjátok-é, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből Őnek, és akik az oltár kárvétel forgódnak, az oltárral egyt veszik el részesülket? Ekképpen rendelte az Ős is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból Őljenek" (1Kor 9:11-14).

A gyülekezeti tagok kárvételét

hozzájuk tizedüket a tárházba, ahogyan legyen enivalás az Ön házában" (Mal 3:10); más szavakkal, hogy legyen Isten egyházában elég anyagi eszközök a lelkészeknek a tevékenységükre és az evangélium munkájának előbbre vitelére.[6][7]

2. Az adakozók. A házi keresztyének nem korlátozzák a gyülekezetnek adott anyagiakat a tizedre. Izraelben a szántó és a szőlő földeken a tizedet a templomnak és a szegényeknek adták (2Móz 36:1-6; Vaj. 1Kirá 3:29:14). A házi adakozók fedezték ezeket az istentiszteleti helyeket a fenntartási költségeiket (2Móz 30:12-16; 2Kirá 12:4-5; 2Kirá 24:4-13; Neh 10:32-33). Az izraeliták valójában nemcsak a tizedet adták, hanem a szegényekért is felelősek voltak. Az izraeliták adtak vallási és jótékonykodási célokra. Szegénységhez vezettek-e ezek a nagy adományok? Ellenkezőleg. Isten megígérte, hogy megajándékosítja őket (Mal 3:10-12).[8]

Az Őr ma is jár az adakozókhoz. A tizedes adakozókra szóló írást. Az adományokra szóló írást van a gyülekezetek számára a tizedes adakozókra, a fenntartásukra, a működtetésükre és az egyszemélyes munkára, hogy bemutassuk az evangélium gyakorlati jelentőségét.

Kell-e annyit adnunk, amennyit az izraeliták adtak, vagy adakozási példájuk ma már nem alkalmazható? Krisztus az Őstestamentumban lefektette az igazi szívfájság elvét, hogy Istennek szentelt adományainknak arányban kell állniuk a nyújtott világgal és a kiváltságokkal. Jézus ezt mondta: "Valakinek sokat adtak, sokat kell adnia tőle; és akire sokat bízta, többet kell adnia tőle" (Lk 12:48). Krisztus ezekkel a szavakkal járult munkájukba a tizedeseket: "Ingyen vettétek, ingyen adjátok" (Mt 10:8). Ez az elv vonatkozik a kapott anyagi adományok megosztására is.

Az Őstestamentum sehol sem vonja vissza, és nem támaszkodik ezt a rendszert. Ha összehasonlítjuk kiváltságainkat és az általunk kapott adományokat az izraelitákkal, azt látjuk, hogy Jézusban nyilvánvalóan nagyobb részt kaptunk. Kifejezésre jut-e háziaink ennek megfelelően a bőkezűbb adakozás által, hogy az evangélium eljuthasson másokhoz?[9] Minél nagyobb mértékben hirdeti az evangéliumot, annál több támogatást igényel.

3. A megmaradt részekre vonatkozó elv. A szívfájság elve a tizedes adományok elvén alapul. Arra, amit megtartunk, mint amit adunk. Míg a tized a föld anyagi javainkkal való szívfájság alapvető példája[10], az is példaként szolgál, hogy miképpen használjuk fel a megmaradt részt.

Anyagi javaink felhasználása Isten és embereink iránti szeretetünket mutatja. Pénzünk hatalom lehet a jóra; táplálhatja az önzést, megítáthatja a szomszédot, és felruházhatja a mezőtelent (Mt 25:34-40). Isten szemszögéből a pénznek főként akkor van értéke, ha művek elősegítésére, az élet szívfájságleteinek kielégítésére és mások számára használatukra.

Á

4. Hűtlenség a

tizedben Ács adományokban. Nagy ÁjltalÁjnossÁjgban azt lehet mondani, hogy az emberek nem ismerik, Ács nem veszik figyelembe a sÁjférsÁjg mennyei elveit. MÁg a keresztÁnyek kÁjzÁjtt is kevesen veszik tudomÁsul sÁjféri feladatukat. Isten Izrael hűtlenségÁre adott vÁjlasza vilÁjgosan megmutatja, hogyan tekinti Ő ezt a dolgot. Amikor sajÁjt hasznukra fordÁtottÁjk a tizedet Ács az adományokat, figyelmeztette őket, hogy ez egyenlő a lopÁjssal (Mal 3:8), Ács eredmÁnytelenségÁ¼ket az anyagiakban valÁ³ hűtlenségÁ¼knek tulajdonÁ-totta: "Hozzá-tokkal vagytok elÁjtkozva, mÁgis csaltok engem a nÁp egÁszben!" (Mal 3:9).

Az Ásr azzal fejezte ki

tÁ¼relmÁt, szeretetÁt Ács irgalmÁjt, hogy intÁsÁt kegyelme felkÁ-nÁjlsÁjval vezette be: "Hozzá-jöjtek hozzÁj, Ács Án is hozzÁjtok tÁrek" (Mal 3:7). Gazdag ÁjldÁst kÁ-nÁjlt nekik, Ács kÁrte őket, hogy tegyÁk prÁ³bÁjra hűségÁt: "Hozzá-jöjtek be a tizedet mind az Án tÁrhÁjzamba, Ács ezzel prÁ³bÁjlatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nÁktek az egek csatornÁjait, Ács ha nem Ájrasztok reÁjtok ÁjldÁst bősÁgesen. Ács megdorgÁjlam Árettetek a kÁjrtévöt, Ács nem veszi el fÁjldetek gyÁ¼mÁjcsÁt, Ács nem lesz a szőlőtÁjkk meddő a mezőn, ezt mondja a Seregeknek Ura" (Mal 3:10-12).

SÁjféjrkodÁj a

FÁjlddel. A

modern tudomány egyetlen ÁriÁjisi kutatÁ³. Ács kÁ-sÁrleti laboratóriumÁj tette a FÁjldet. Ezekből a kutatÁjsokbÁ³ sok haszon szájrmazik, de az iparban vÁjgbemenő forradalom kÁjvetkeztÁben szennyeződik a levegő, a vÁ-z Ács a talaj. A technika egyes esetekben bÁjcs kezelÁcs helyett visszaÁl a természettel.

Mi e vilÁjg sÁjféjrai

vagyunk, Ács mindent meg kell tennÁ¼nk, hogy az Áletet minden szinten megvÁdjÁ¼k a kÁjnyezeti egyensÁly ÁrintetlenÁ¼l hagyÁjssÁjval. Krisztus, amikor eljÁjn, el fogja pusztÁ-tani "azokat, akik a fÁjldet pusztÁ-tjÁjk" (Jel 11:18). Ha Á-gy nÁzzÁ¼k a dolgot, a keresztÁny sÁjféjrok nemcsak a sajÁjt javaikÁrt felelősek, hanem a kÁjrá¼lÁjttÁ¼k levő vilÁjgÁrt is.

Á

Krisztus, mint sÁjféjri

A hű sÁjféjri Ájnzetlen; ÁnjÁt

teljesen Isten Ács az emberiség szolgÁjlatÁjra szenteli. Krisztus irÁjntunk valÁ³ szeretetből elviselte a kegyetlen keresztthalÁjlt, sőt a mág nagyobb fÁjldalmat is - azt, hogy ÁjvÁci elvetettÁk, Ács hogy Isten elfordult tőle. Mit is adhatnÁjnk mi,

ami arányban áll ezzel az ajándékkal? Ő maga volt az ajándék. Nem abból adott, amije volt - bár minden az Ővé volt -, hanem Őn magától adta. Ilyen a sáfárság! Ezt a legnagyobb ajándékot tekintve, meg kell tagadnunk Őn magunkat, hogy hasonlóvá legyünk hozzá. Ez az ajándék arra indít, hogy gondoskodj egyház legyünk; hogy szeressük a hűvök kizűsségén belül valót, és a ká-vál valót is. Mivel Krisztus meghalt a világért, a sáfárság tágabb értelemben a világért van.

Á

A sáfárság ajándékai

Isten sáfársággal bízott meg bennünket, nem az Ő javára, hanem saját javunkra.

Személyes ajándék. Isten az őt igényli egész életünk állandó odaszentelését - az időt, képességeinket, testünket és anyagi javainkat -, hogy elősegítse lelki növekedésünket és jellemünk fejlődését. Szeretünk és hűlünk erősebb lesz, ha sohasem felejtsük el, minden Istené, és szántelenül ránk árasztja szeretetét.

A sáfárságban való hűség segít legyőzni a kapzsiságot és az élnést. A Tízparancsolat el-téli a kapzsiságot, ami az ember egyik legnagyobb ellensége. Jézus is átvett tőle. "Meglátjátok, hogy eltávolították a telhetetlenséget; mert nem a vagyonban való bővüléskésben van az embernek az őlete." (Lk 12:15) A rendszeres adakozás segít az embernek abban, hogy életéből győrelesen kiirtsa a kapzsiságot és az élnést.

A sáfárság takarékoskítja az és hasznos életre nevel. Akik éza testet megfeszítették indulataival és ká-vánságaival együtt" (Gal 5:24), azok semmit sem fognak élnésük kielégésére használni. "Ha a sáfárság elvei irányítják az életünket, megvilágosodott, célzott emberek leszünk, akiknek a szarakozása mentes az egészégtelen dolgoktól, ázleti életünkben az aranyszabály a mörvadés, és a lélekmentés lesz a szenvedélyük. Isten gazdagon megajándéka a hűvő és becsületes életet." [11]

Nagy elégedettséget és örömet eredményez az a bizonyosság, hogy a Mester ezzel a felirattal lát el mindent, amit az Ődvégés érdekében ajándékozunk, akikért Ő meghalt: "Amennyiben megcselekedtél egygel az én legkisebb atyjaimfiaként, énvelem cselekedtél meg" (Mt 25:40). "Semmi sem lehet olyan drága nekünk, hogy visszatartsuk Jézustól. Ha visszaadjuk neki a tőle megőrzésre kapott tájéltumokat, Ő még tőbbet ad nekünk. Krisztusért való minden erőfeszítésünket megjutalmazza, és az Ő nevében teljesített minden feladatunk a saját boldogságunkat szolgálja." [12]

Áldás másoknak. A hűséges Áldást jelent mindenki számára, akivel kapcsolatba lép. Vághajtja a séfárságra adott páli eligazítást: "Mondd meg... hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a járt cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, kőzölők, kincset gyűjtőn maguknak járt alapul a jártvőre, hogy elnyerjék az Ártk Áletet" (1Tim 6:18-19).

A séfársáig másoknak való szolgálatjal jár, Ás mindannak a kőszés megosztásával, amit az irgalmas Isten mások Áldására nekünk adott. Ez azt jelenti: "Már nem azt tartjuk, hogy az Álet a pánzánk mennyiségéből, a rangunkból, fontos ismerőseinkből, az Általunk lakott házból Ás a szomszédsgunkból Áll, Ás abból a helyzetből Ás befolyásból, amit birtokolni vólunk." [13] Áletünk akkor valódi Álet, ha ismerjük Istent, ha kialakítunk az Ártkhez hasonló szerető Ás nemes tulajdonságokat, ha adakozunk, ahogy tudunk, aszerint, ahogy Ő megáldott bennünket. Igazán Krisztus szellemében adakozni annyit jelent, mint valóban Áni.

Áldás az egyháznak. Az egyháznak feltétlenül szükséges van arra, hogy tagjai a séfársáig bibliai elvot elfogadják. Rendszeres adakozásuk olyan, mint a testgyakorlás; erős gyülekezeti kőzrtssget eredményez, amely a Krisztustól kapott Áldásokat megosztja másokkal, Ás helytáll, amikor Isten Ágynek bármilyen szükséges glete támad. Ágy az egyháznak elég anyagi eszköz lesz a lelkes fenntartására, Isten országának hirdetésére a kőzvetlen kőrnyezetben Ás a Föld távoli helyein. Tagjai kőszésen, szeretettel Ás Áldásai iránti hájtásból Isten rendelkezésre bocsátanak időt, lehetőségeket, anyagiakat.

Krisztus megáldotta, hogy visszajár, amikor Isten országának evangéliumát népe eljuttatta "bizonyásgul minden népnek" (Mt 24:14). Ezért mindenkit háv, hogy legyen séfára Ás munkatárs, s az egyház bizonyásgttele hatalmas Áldás lesz a világnak. Hű séfárai boldogok, amikor látják, az evangélium Áldásaiban mások is részesülnek.

Á

Lábjegyzet

Â

Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2.
kiad., 1979, 1786. oldal

2.

Â

SDA Encyclopedia, jav. kiad. 1425. oldal

3.

Â

l. m.

4.

Â

Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville; Southern Pub. Assn., 1973), 21. oldal

5.

Â

Lásd C. G. Tuland, "Tithing in the New Testament", *Ministry*, October, 1961, 12. oldal

6.

Â

Pl. 2M³z 27:20-ban az Âsr k¹/₄l¹Ân megparancsolta, hogy ol¹Â-vaolajjal l¹ss¹Â;k el a l¹mp¹Â;kat. Â•lland¹Â³ k¹Âtelezetts¹Âget jelentett az im¹Â;dkoz¹Â;s hely¹Ânek olajjal val¹Â³ ell¹Â;t¹Â;sa, hogy az megfelelôen mûk¹Â;dj¹Ân, de ennek k¹Âlts¹Âgeit nem a tizedbôl fedezt¹Âk. L¹Â;sd szint¹Ân E. G. White, *Counsels*

fizetni, amit esetleg mellőzve keres, vagy ajándékba kap. 'Mert ha a kőszög megvan, aszerint kedves az, amije kinek-kinek van, űs nem aszerint amije nincs.' (2Kor 8:12)" (Christian Beliefs, 267. oldal).

8.

Á

A Biblia egyes kutatói úgy hiszik, hogy Izrael legalább tizedet fizetett (mások szerint hátrmat), a kőszög adakozásokon kívül. Az első tizedről az Ásr ezt mondta: "Én a Lővi fiainak Árkőszögét adtam minden tizedet Izraelben; az ő szolgálatukért valószosztályos ez" (4Mózes 18:21). A második tizedről pedig ezt mondta: "Égyed az Ásrnak, a te Istenednek szá-ne előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzok az ű neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedet, a te barmaidnak űs juhaidnak első fajzást; hogy tanuljad főlni az Urat, a te Istenedet minden időben" (5Mózes 14:23). Az izraelitáknak három űv kőszögét kettőben el kellett vinniük a templomba ezt a tizedet vagy az azzal egyenőrtükű pőnt. Ott azt a vallási űnnepekre használták fel, valamint belőle gondoskodtak a lővitákról, jővevényekről, Árvákról űs Ázvegyekről. Az izraeliták minden harmadik űvben a második tizedet arra használták fel, hogy otthonukban vendőgő lőtták a lővitákat űs a szegőnyeket. Ágy a második tizedet jőtkőnykodásra űs vendőgeskedőre használták (5Mózes 14:27-29; 26:12). Lősd White: Pőtriárkák űs prőfőtták, 494. oldal; "ÉTithe", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 1127. oldal).

9.

Á

10.

Â

Bibliai szempontból a javak birtoklása nem jelent tulajdonjogot. A tizedhez való viszonyulásunk mutatja, elismerjük-e, hogy csak szíflérok vagyunk, vagy tulajdonosnak tartjuk-e magunkat.

11.

Â

Froom, "Stewardship in Its Larger Aspects", Ministry, 20. oldal

12.

Â

White, Testimonies, 4/19. oldal

13.

Â

P. G. Smith, 72. oldal